

Sygn. akt XVII AmE 207/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zatwierdzenie taryfy

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 marca 2019 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 207/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 25 marca 2019 roku, numer (...), na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm.), w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, ze zm.) oraz w związku z art 5 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538, z późn. zm.) umorzył postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców w grupach taryfowych (...) przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w P., wszczęte na wniosek tego Przedsiębiorstwa z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...)/.

Od wyżej wymienionej decyzji powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. złożyła odwołanie, zaskarżając decyzję w całości.

Powyższej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538 z późn. zm. - dalej: „Ustawa”) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że nastąpiło z mocy ustawy przedłużenie stosowania cen ustalonych w taryfach stosowanych w

dniu 31 grudnia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2019 r., a tym samym uznanie, iż dotychczasowa taryfa obowiązująca w dniu 31 grudnia 2018 r. z mocy prawa znajduje zastosowanie do 31 grudnia 2019 r., co miało wpływ na wynik sprawy;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 ust. 1 i 2 PE poprzez jego niezastosowanie polegające na niezatwierdzeniu taryfy zgodnie z wnioskiem Powoda albo odmowie zatwierdzenia taryfy zgodnie z wnioskiem Powoda w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44- 46 PE, co miało wpływ na wynik sprawy;

3. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na jego wynik, tj. art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm. - dalej: (...)) w zw. z art. 30 ust. 1 PE, poprzez jego błędne zastosowanie polegające na umorzeniu postępowania w sytuacji, gdy w przedmiotowym stanie faktycznym i prawnym postępowanie nie było bezprzedmiotowe a więc nie powinno podlegać umorzeniu;

4. naruszenie przepisów postępowania mogące mieć istotny wpływ na jego wynik, tj. art. 10 § 1 KPA poprzez jego niezastosowanie polegające na niepowiadomieniu Powoda o planowanym zakończeniu postępowania oraz nieumożliwieniu Powodowi wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz zgłoszonych żądań, a w konsekwencji pozbawienie Powoda możliwości wypowiedzenia się w ramach prowadzonego postępowania.

Wskazując na powyższe, wniósł o:

1. zmianę decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 marca 2019 r. (znak (...)) i na podstawie art. 47 ust. 1 i 2 PE orzeczenie o zatwierdzeniu „Taryfy dla energii elektrycznej (...) SA dla odbiorców z grup taryfowych G" zgodnie z wnioskiem Powoda złożonym w dniu 14 listopada 2018 r. (z późniejszymi uzupełnieniami);
2. ewentualnie uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 marca 2019 r. (znak (...));
3. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany w całości podtrzymał stanowisko zawarte w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) SA. z siedzibą w P., zwane dalej:

„Przedsiębiorstwem”, pismem z dnia 14 listopada 2018 r., znak: (...)/ (z późniejszymi uzupełnieniami) wystąpiło do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców z grup taryfowych(...) na rok 2019. /k. 3-229 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Strony nie wystąpiły o przeprowadzenie rozprawy, natomiast rozpoznanie sprawy na rozprawie nie było konieczne, wobec czego wystąpiły podstawy rozstrzygnięcia sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie jest niezasadne.

W odniesieniu do podniesionych przez powoda zarzutów naruszenia prawa procesowego wskazać należy, że w przypadku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie. Mając bowiem na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontrydaktoryjnego. Z tych względów wskazywany przez powoda zarzut naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. nie mógł skutkować uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 5 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2538), która weszła w życie z dniem 31 grudnia 2018 r., zmieniona ustawą z dnia 21 lutego 2019 r. zmieniającą ustawę o podatku akcyzowym oraz niektórych innych ustaw, ustawę - Prawo ochrony środowiska, ustawę o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji, ustawę o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw oraz ustawę o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. poz. 412): „Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną określa na 2019 r. ceny i stawki opłat za energię elektryczną dla odbiorcy końcowego w rozumieniu art. 3 pkt 13a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.1)), zwanego dalej „odbiorcą końcowym”, w wysokości cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. ustalonych w taryfie w rozumieniu art. 3 pkt 17 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”. Zgodnie natomiast z treścią art. 7 powyższej ustawy z dnia 21 lutego 2019 roku, przepis art. 5 ust. 1 pkt 1 w powyższym brzmieniu wszedł w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, czyli z dniem 6 marca 2019 roku.

Z uwagi na brzmienie powyższego przepisu, zasadnie przyjął pozwany, że powód, jako przedsiębiorstwo energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, został zobowiązany do określenia na 2019 r. cen za energię elektryczną dla odbiorców końcowych w grupach taryfowych G, dla których świadczy usługę kompleksową, w wysokości cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. ustalonych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa URE na rok 2018. Znajdująca oparcie w powyższym przepisie prawa była również konstatacja pozwanego, że procedowanie przez Prezesa URE skutek (złożonego w listopadzie 2018 r.) wniosku Powoda o zatwierdzenie taryfy na 2019 r. stało się bezprzedmiotowe, co spowodowało konieczność umorzenia postępowania w tej sprawie, w trybie art. 105 § 1 k.p.a.

Niezasadnie też powód podnosił, że pomimo treści powyższego przepisu, według art. 47 ust. 1 i 2 powód nadal był obowiązany do przedstawienia przedmiotowej taryfy do zatwierdzenia, a także, iż w zakresie kompetencji Prezesa URE pozostawało wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zatwierdzenia taryfy. Należy tu bowiem znów przywołać treść wspomnianego art. 5 ust. 1 pkt 1, z którego wynika, że powód został zobowiązany do określenia na 2019 r. cen i stawek opłat za energię elektryczną dla odbiorcy końcowego w wysokości cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 r. ustalonych w taryfie ustalonych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa URE na rok 2018, nie zaś, do przedstawienia kolejnego wniosku taryfowego do zatwierdzenia, aby móc ponownie określać ceny energii na rok 2019. Zasadnie zatem przyjął pozwany, że nie był uprawniony do kontynuowania postępowania zgodnie z wnioskiem powoda, tj. w przedmiocie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców z grup taryfowych G na rok 2019 rok. Istotnie bowiem, prowadzenie analizy i weryfikowanie kosztów (art. 47 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne) dla taryfy na 2019 roku, skoro ustawodawca wprost przewidział wysokość cen na 2019 rok – tj. według wysokości zatwierdzonej przez Prezesa URE w taryfie na 2018 roku (w odniesieniu do której przedmiotowa analiza już została przeprowadzona), byłoby postępowaniem contra legem.

Nie miał też powód w piśmie procesowym z dnia 24 września 2019 roku i 22 października 2019 racji twierdząc, że konieczność dostosowania cen do poziomu z dnia 31 grudnia 2018 roku w żadnym razie nie oznacza przedłużenia stosowania z mocy ustawy całej taryfy przedsiębiorstwa energetycznego, jako że ceny i stawki opłat stanowią jedynie jeden z elementów taryfy, a zatem pozwany wciąż ma kompetencje do zweryfikowania taryfy pod kątem zgodności zawartych w niej zasad. Tym samym w przekonaniu powoda Prezes URE ma ciągle możliwość dokonania oceny taryfy w pozostałej części, tj. w części dotyczącej zasad stosowania tych cen i stawek opłat. Zdaniem powoda, Prezes

URE ma nie tylko możliwość, ale i obowiązek dokonania weryfikacji taryfy w przywołanym zakresie, natomiast w przypadku niezgodności taryfy z zasadami i przepisami z art. 44-26 ustawy – Prawo energetyczne, powinien domówić zatwierdzenia taryfy.

Z powyższą argumentacją również nie sposób się zgodzić. Istotnie jak wskazał pozwany, nie jest możliwe wybiórcze zatwierdzenie taryfy. Brak jest zatem możliwości dokonania analizy taryfy jedynie w części, tj. w części dotyczącej zasad stosowania tych cen i stawek opłat. Jak wskazuje się w orzecznictwie: „Taryfa podlega zatwierdzeniu jako całość, a stwierdzenie sprzeczności z regułami jej kalkulowania choćby tylko w zakresie jednego elementu wyklucza możliwość uwzględnienia wniosku o zatwierdzenie taryfy.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2018 roku, sygn. akt VII AGa 911/18. Legalis nr 1775644). Do zatwierdzenia taryfy dochodzi zatem jedynie w przypadku jej zasadności w zakresie wszystkich jej elementów. Wypada tu jedynie znów przypomnieć, że wolą ustawodawcy (art 5 art. 1 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy) było ustalenie cen na 2019 rok, według cen stosowanych w dniu 31 grudnia 2018 „ustalonych w taryfie (...) zatwierdzonej przez Prezesa URE”. Wbrew temu co twierdzi powód, jest to zatem odesłanie nie tylko do cen w określonej wysokości, lecz do taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE - określającej wysokość tych cen, która już została zatwierdzona, a zatem zatwierdzona w zakresie wszystkich jej niezbędnych elementów jako całość.

Z tego względu niezasadny był również zarzut naruszenia art. 105 § 1k.p.a., albowiem postępowanie administracyjne w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej dla odbiorców w grupach taryfowych(...) na rok 2019 wszczęte na wniosek powoda z dnia 14 listopada 2018 r., podlegało umorzeniu jako bezprzedmiotowe.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty postępowania po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska